(51)

குழந்தைகள்

வாசு சார் வீட்டுக்குத்தான் நாங்கள் போய்க் கொண்டிருந்தோம். நாங்கள் என்றது நானும் பிச்சாண்டியும்.

வழக்கம் போல பிச்சாண்டிதான் சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டு வந்தான். நான் கேரியரில் இருந்தேன். சுள் என்று வீசும் பனிக்காற்று முகத்தில் முள்ளாய்த் தைத்தது. எதிரே வெண்ணாற்றில் குளித்துவிட்டு ஈரப் புடவையுடன் வெடவெடவென்று நடுங்கிக் கொண்டு துணி மூட்டைகளைப் போல மாமிகள் லொங்கு லொங்கென்று ஓட்டமா நடையா என்று விளங்காத வேகத்தில் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஈரக் கால்களில் அப்பிய ஆற்று மண்ணைச் சொதேர் சொதேர் என்று அவ்வப்போது உதறிக் கொண்டார்கள். கொஞ்சம் இளமையாய்த் தெரிந்தவர்கள், இடுப்பில் குடமும், தோளில் துவைத்துச் சுருட்டிய புடவையுமாக, கறுப்புத் தார் ரோட்டில் பாதச் சுவடுகள் பதிய எதிர் வந்தார்கள்.

சூரியனின் மஞ்சள் கிரணங்கள் தார் ரோட்டைக் கவிந்து கொண்ட போது, நாங்கள் வாசு சார் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினோம்.

வீடு, பழங்காலத்து ஓட்டு வீடு, பழங்காலத்தை நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு படுத்திருக்கும் திண்ணைக் கிழம் மாதிரி, மிகப் பழைய கம்பி அழி போட்ட ஓட்டு வீடு. அகலமான ரெட்டைக் கதவு. விரல் முட்டியைக் கொண்டு தட்டினால் வலித்தது.

"யார்?" என்று கதவைத் திறந்துகொண்டு கேட்டது ஒரு பெண் குரல். அப்புறம் ஒருமுகம். அப்போதுதான் குளித்த சாட்சியாக, ஈரம் வடியத் தலையில் துணி சுற்றியிருந்தாள். பச்சென்று தீப் பிடித்து எரிகிற மாதிரி ஒரு முகம். அரக்கு நிறத்தில் ஒரு புடவை. வெள்ளையாக ரவிக்கை.

“வாசு சார் வீடு இதுதானே?” என்றான் பிச்சாண்டி.

“உள்ளே வாங்கோ” என்று கதவைக் கொஞ்சமாய்த் திறந்து, திரும்பி நடந்தாள். தரை நோகாத நடை பாதம் தெரியாத பாங்கில் உடுத்திருந்தாள். நாங்கள் அவளைத் தொடர்ந்தோம். நாலுகைத் தாழ்வாரம். இடப்புறம், தூணில் முதுகைச் சாய்த்துக் கொண்டு வாசு சார் உட்கார்ந்திருந்தார்.

“அப்பா” என்று குரல் அதிராமல் கூப்பிட்டு, கழுத்தை லேசாய்த் திருப்பி எங்களை அவருக்கு உணர்த்தி விட்டு அவள் அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டாள்.

நாங்கள் அவருக்கு வணக்கம் சொன்னோம்.

“வாங்க... இப்பத்தான் வராப்பலியா? இன்னும் கொஞ்ச காலமேயே உங்க ரெண்டு பேரையும் எதிர்பார்த்தேன்...”

சுவர்க் கடிகாரம் ஏழு பத்தென்றது. நாங்கள் ஆறு மணிக்கு அவர் வீட்டில் இருப்பதாய் உறுதி சொன்னவர்கள். ஓர் அசட்டுத் தனம் முகத்தில் கவிய, என்ன சமாதானம் சொல்லலாம் என நாங்கள் யோசிக்கையில், அவரே தொடர்ந்தார்.

“இன்னிக்குப் பரவாயில்லை. நாளையிலிருந்து ஆறு மணிக்கே வந்திரட்டும்...” என்றவர், திரும்பி அறையைப் பார்த்து, “அம்மா ஜானகி! அந்த வீணையை இப்படிக் கொண்டு வரட்டும்” என்றார். அப்புறம், “அந்தச் சின்ன வீணையே எடுத்தா...” என்றார்.

நாங்கள் அவருக்கு முன் உட்கார்ந்தோம். எனக்கு மனம் பரபரத்தது. ஒரு வீணையைத் தடவி, நாதத்தை எழுப்பி, அதில் லயிக்க வேண்டும் என்கிற என் நீண்ட நாள் அவா நிறைவேறுகிற தருணம் அல்லவா அது

ஜானகி, சுவாமிப் படங்களுக்கு முன் போட்டிருந்த அகலப் பலகையின் மேல், துணி போர்த்தி மூடி இருந்த இரண்டு வீணை களில் அளவில் சிறுசாய் இருந்த ஒன்றை, ஒரு பிறந்த குழந்தையைத் தூக்கி வருவது போலத் தூக்கி வந்து எங்கள் முன் வைத்தாள்.

மனிதர்கள் வாசனையால் ஆனவர்கள் போலும், ஒவ்வொரு வரிடம் ஒரு வாசனை தங்கி, அவ்வாசனையே அவர்களாய் ஆகிவிடு கிறார்கள். ஜானகி குனிந்து வீணையை ஓசைப் படாமல் வைக்கையில் அவளிடமிருந்து மஞ்சள் பொடி வாசனை கமழ்ந்தது.

வாசு, வீணையைத் தன் மார்பில் அணைத்து, ஒரு நிமிஷம் கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்தார். அவர் உதடுகள் அசைந்தன. அப்புறம் மீட்டினார். ஒற்றை மீட்டல்.

சுத்தமாக, முழுசாக ஒரு வார்த்தை, விண்ணென்று கிளம்பியது. ஷட்ஜம்! கிளம்பியது, பாம்பு ஊர்வது போல நெளிநெளியாக வளைந்து வளைந்து நீண்டு நீண்டு, எதனின்றும் பிறந்து வந்ததோ, அதனிடமே சென்று ஓய்ந்தது.

வீணை என்னிடம் தரப்பட்டது. வலக்கைச் சுட்டு விரலும், இடக்கை விரல்களும் அதனதன் இடத்தில் பதியவே எனக்கு அரை மணி தேவைப்பட்டது.

அந்த முதல் நாள், பெயர் சொல்லி, ஏழு ஸ்வரங்களையும் கூப்பிட்டு, மீட்டி, நிறுத்தியபோது, நான் இரண்டாம் முறை பிறந்தது போல் உணர்ந்தேன்.

வாசு, ரொம்ப வித்தியாசமானவராய் இருந்தார்.

நாங்கள் வீணை கற்றுக்கொள்ள அவரை அணுகிய போது, "ஆகா... பேஷா வாங்கோ... வாங்கோ... எப்போ வேணும்னாலும் வாங்கோ. எங்கிட்ட இருக்கிறதை... ஏதோ ஒரு கைப்பிடி... தோண்டி எடுத்திட்டுப் போங்கோ" என்று அவர் கூறியதை என்னால் இன்னும் மறக்க முடியவில்லை.

இந்த மனிதரிடம், இந்தப் பிச்சாண்டி துடுக்காக, "சம்பளம் எவ்வளவு தரணும்?" என்று கேட்டபோது, ஏதோ சூடு போட்டாற் போல, ஏதோ உள்ளிருந்து கசக்கிப் பிழிகிற வலியில் முகம் துடிப்பவரைப் போல், ரொம்பச் சங்கடப் பட்டு, "சம்பளமா? எதுக்கு? எதுக்கு உங்களால் சம்பளம் தர முடியும்?" என்று அவர் கேட்டதை அப்போது நினைத்தாலும் வலிக்கிறது.

ஆற்றுப் பாசனத்தில் கொஞ்சம் பூமி இருந்தது அவருக்கு. அவரும் அவரின் ஒற்றை மகளும் ஆன இரண்டு பேரே கொண்ட அவர் குடும்பத்துக்கு அது போதுமானதாய் இருந்தது. போதும், போதாமையை யார் நிர்ணயிப்பது? அவர் மனம் நிர்ணயித்திருக்கக் கூடும். ஆகவே, வீணையைத் தூக்கிக்கொண்டு மேடைக்கு அலைய நேரமில்லை அவருக்கு. சரிகை அங்கவஸ்திரம், அத்தர், புனுகு, ஜவ்வாது, பட்டு வேஷ்டி, வைரக் கடுக்கன், வாசனைத் தாம்பூலம், இரவானால் கொஞ்சம் பிராந்தி, கொஞ்சம் விபசாரம் என்பன போன்ற சங்கதிகள் சங்கீதத்துக்குச் சம்பந்தம் இல்லாதவை என்று அவர் நினைத்திருந்தார். யாரேனும் வந்து யாசிக்க மாட்டார்களா என்று கையில் அன்னத்தை வைத்துக்கொண்டு ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார் வாசு.

ஒருநாள் பிச்சாண்டி என்னிடம் சொன்னான்.

“நாளைக்கு வாசு சாரை ஆச்சரியத்தில் அடிக்கப் போறோம்.”

“எப்படி?”

“காலங்கார்த்தால நாலு மணிக்கு நாம் போறோம்.”

போனோம்.

கம்பி அழிக்குப் பின்னால், முசுமுசுவென்று ஏதோ சுலோகத்தை முனகிக் கொண்டிருந்தவர், சைக்கிள் சப்தத்தைக் கேட்டு, எட்டிப் பார்த்து, “அடடே... என்ன இவ்வளவு காலங்கார்த்தாலே?” என்றார்.

“ஒரு நாளாவது உங்களை நாங்க வந்து எழுப்பணும்னு நினைச்சோம் சார். நீங்க என்னடான்னா, எங்களுக்கு முன்னாலேயே எழுந்திருச்சிட்டீங்க” என்றான் பிச்சாண்டி.

“ஐயோ பாவம்! உங்களை நான் ஏமாத்திட்டேனாக்கும்” என்று சொல்லிச் சிரித்தார் வாசு. ‘நேத்திக்கே சொல்லி இருக்கப்படாதா, பிச்சாண்டி? சும்மானாச்சும் தூங்கிட்டு இருந்திருப்பனே?” என்றார்.

“வாங்க... போய் ஸ்நானத்தை முடிச்சிட்டு வந்துடலாம்” என்று உள்ளேபோய், பிளாஸ்டிக் வாளியை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

“ஆத்தங்கரைக்கு வாளி எதுக்கு சார்?” என்றேன் நான்.

“அசுத்தத்தோட கால் அலம்பக் காவேரியிலே உக்காரதாவது? காவேரி நமக்கு அம்மான்னு அல்லவா வச்சிருக்கோம்” என்றார் வாசு.

நாங்கள் அரச மரத்துப் பிள்ளையார் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டோம். வாசு, ஆற்றங்கரைச் சரிவில் இறங்கி மறைந்தார்.

“சொந்தமா வீணை வாங்கணும் பிச்சு. ஷட்ஜத்தைத் தொட்ட விரலு ரிஷபத்தைச் சட்டுன்னு தொடமாட்டேங்குது. நிறைய வாசிக்கணும்” என்றேன்.

பிள்ளையாருக்கு நிழலாய் நின்ற அரசின் இலைகள் காற்றடித்து விலகும் போதெல்லாம். குபீர் என்று எட்டிப் பார்க்கும் நிலவொளி எத்தனை எத்தனை சித்திரங்கள் வரைந்தன என்கிறீர்கள், ஒரு பந்து, பட்டம், அரை வாட்டு அழகி... நான் சித்திரங்களில் லயித்தேன்.

பிச்சுவும் அந்த வேடிக்கைகளைத்தான் ரசிக்கிறான் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அவன் திடீரென்று கேட்டான்.

“வைத்தி... அந்த ஜானகியைப் பத்தி என்ன நினைக்கிறே?”

நேரமும் சூழ்நிலையும் சிலரை நினைவுக்குக் கொண்டு வரும். மழைக் காலத்தில் அறைக்குள் அடைபட்டு நான் கிடக்கும் போது, மேட்டுத் தெரு மணிமேகலை நினைவுக்கு வருவாள். மாலைக் கருக்கலில் பஸ்ஸில் பயணம் செய்யும் போது எல்லாம், தவறாது எங்கிருந்தோ ஒரு புல்லாங்குழல் ஓசை எனக்கு மட்டும் கேட்கும். யார் வாசிக்கும் குழல் அது?

"பாவண்டா பிச்சு. இந்தச் சின்ன வயசுல அறுத்துட்டு, வெள்ளைச் சட்டை போட்டுக்கிட்டு, விபூதி இட்டுக்கிட்டு நிக்குது பாரு... அதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்குச் சொரேல்னு வருதுடா. அது முகத்தைப் பார்த்தியா? பால் வடியுது. ஐயோ பாவம்னு இருக்கு. நாம்ம வாத்தியத்துக்கு முன்னாலே உட்கார போதெல்லாம் அது தூணண்டை நின்னுகிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிற போது, தேரை வேடிக்கை பார்த்துட்டு நிக்கற குழந்தை மாதிரி இல்லை?"

கப்பென்று ஒரு சோகம் எனக்குள் கவிந்தது. எத்தனை எத்தனை சோகங்கள்! ஒன்றா, இரண்டா? ஊர் சோகத்தைத் தாங்கிக்கட்டுமா? காவேரி மதகுக் கரையில் மோதி உதிர்வது கேட்டது.

"ப்ச்..." என்றான் பிச்சு.

"என்ன?"

"நான் அவளை லவ் பண்றண்டா வைத்தி."

ஒரு மாடு வாலைச் சுழற்றி நெற்றியில் அடித்த மாதிரி எனக்குப் பொறி கலங்கிற்று.

"நான் எங்கே போனாலும் என் குடியைக் கெடுக்கறதுக்குன்னே என்கூட வர்றீங்கடா. இருட்டில பக்கம்பார்த்துப் பேசு. அந்தப் பெரிய மனுஷன் காதுல விழுந்துடப் போறது. எப்பேர்ப்பட்ட மனுஷண்டா அவர். நீயும்தானே பார்த்தே அன்னிக்கு. திருவையாத்துக்கு வந்த பெரிய பெரிய வித்வான்களெல்லாம் அவருக்கு முன்னாடி வாயைப் பொத்திக்கிட்டு அண்ணா, அண்ணான்னு நின்னதை, இந்த வீணையத் தொட்டுக் கொடுங்கண்ணா, உங்க கை பட்டா கமகம் கதறிக்கிட்டு வராதா; இந்த மிருதங்கக் கட்டையைத் தொட்டுக் கொடுங்கோ சாமி... கட்டைக்குள்ளே நாதம் பிறக்காதா; அண்ணா புதுசா ஒரு பாட்டு கவனம் பண்ணியிருக்கேன் அண்ணா, சித்தே கேளுங்கோ; எல்லாத்தையும் பார்த்துக்கிட்டுதானேடா இருந்தே... இருந்திருந்து அங்க போய் வாயை வக்கிறேங்கறியே... டேய்,

குழந்தேடா அது. பாவம்டா டேய்... ஏதாவது ஏடாகூடமா செஞ்சு வச்சே, உன்னை நான் செருப்பாலே அடிப்பேன்."

"உனக்கு ஏண்டா மூக்கு விடைக்குது? அட கஷ்டமே... நான்..." என்று என்னவோ தத்துப்பித்தென்று அவன் சொல்லத் தொடங்கும் போது, வாசு குளித்து முடித்து, நெற்றி மார்பு புஜம் முன்கை எல்லா வற்றிலும் விபூதிப் பூச்சோடு வந்து கொண்டிருந்தார். நாங்கள் எழுந்து நின்றோம்.

"வாங்கோ" என்றவாறு அவர் நடக்க, நாங்கள் பின் தொடர்ந் தோம். காய்ந்தும் காயாத அவர் அணிந்திருந்த திருநீற்றிலிருந்து சுகமான மணம் கழ்ந்தது.

நாங்கள் வீணையை வணங்கி முன் உட்காரும்போது, ஜானகி எங்கள் மூவருக்கும் காபி கொண்டு வந்து வைத்தாள். கூந்தலின் ஈரத்துணியையும் மீறி நனைந்து முதுகு; விசுக்கென்று உதறி உதறி மின்னிவிட்டு மறையும் நட்சத்திரம் மாதிரித் தோன்றி மறைந்தாள்.

காப்பி கசந்தது எனக்கு. எனக்குக் காப்பி கசப்புப் பிடிக்கும். கசப்பதல்லவோ காப்பி. இனிப்பது கஷாயம் தானே, எனக்கு ஏனோ காப்பி வேண்டியிருக்கவில்லை. வாசு சார் கூடக் கேட்டார். சிரித்தவாறு.

"வைத்தி எங்கேயோ சஞ்சாரம் பண்ணிக்கிட்டிருக்கார். வாங்க வைத்தி, வந்துடுங்க. விரலு தப்புத்தப்பாய் பேசறதே...!"

அப்பாவுக்கு நான் கடிதம் எழுதினேன். வீணை கற்றுக் கொள்ளப் போகிறேன் என்று.

அப்பா பதில் கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

"உன்னைத் தஞ்சாவூருக்குப் படிக்கத்தான் அனுப்பினேனே தவிர, வீணை கற்றுக்கொள்ள அல்ல. குலத்தில் இல்லாத வழக்க மெல்லாம் உனக்கு வேண்டாம். செடியிலோ, மரத்திலோ பணம் காய்த்துக் தொங்கவில்லை. விதை போட்டு, நெல் விளைகிறது என்றா நினைக்கிறாய்? இல்லை, நெற்றி வியர்வை முற்றி நெல்லா கிறது. பூனை மயிரைப் பிடுங்கி எவனும் புகழ் பெறுவதில்லை."

பிச்சு விரலில் ஒரு மோதிரம் இருந்தது. என்னிடம் ஒரு வாட்ச் இருந்தது. இரண்டும் சேர்ந்து வீணையாயிற்று.

வீணை என் அறைக்கு வந்த நாளை மறக்க முடியாது. தாய் வீட்டில் பெற்றுத் தன் வீட்டுக்குக் குழந்தையைத் தூக்கி வரும் தாய்

மாதிரி நான் இருந்தேன் என்றால் அது மிகை அல்ல. பக்கச் சுவர் களில் இடித்து விடாமல், படியேறி அந்தத் தஞ்சாவூர் வீணையை நானே தூக்கிக்கொண்டு என் அறைக்கு வந்தேன். விடுதியில் இருந்த மாணவர்கள் என்னைப் பின் தொடர, சிறு ஊர்வலமாய் இருந்தது. எல்லோரும் வீணையை மிக ஆச்சரியமாகப் பார்த்தார்கள். நான் சரிகம பதநியையே மேலும் கீழும் இரண்டு முறை வாசித்தேன். என் சகாக்களின் ஆச்சரியம் அவர்களின் கண்களில் தெரிந்தது. ஒரு மாபெரும் ஜனத்திரளின் முன் நான் வாசிப்பது போலவும், ஓர் ஈமனி சங்கர சாஸ்திரியைப் போலவும், சிட்டிபாபுவைப் போலவும் அவர்கள் என்னைப் பார்ப்பதாகவும் எனக்குத் தோன்றியது. பளபளப்பாகக் கழுத்தை மூடிய, சிட்டிபாபு அணியும் அந்த வகை ஜிப்பாவைத் தைக்கும் தையற்காரரைத் தேடுவதே என் கவலையா யிற்று.

வீணை என் அறைக்கு வந்த அன்று தொடங்கி, எந்த நேரமும் என்மனம், அறை, விடுதி, வீடு எங்கும் வீணையின் நாதம் நிரம்பி வழிந்தது. சாப்பிடுகிற, குளிக்கிறநேரம் போக மற்ற நேரம் எல்லாம் வீணை சப்தத்தையே என் காதுகள் கேட்டன. தொடக்கத்தில் இந்த என் சாதகத்தை, சகாக்கள் ஆச்சரியத்தோடும் ஆதரவோடும் பார்த்தார்கள். நாளாக நாளாக முகம் சிறுக்க, அப்புறம் சிவக்க, கடுகடுப்பாகப் பார்த்தார்கள். பூமியனைய பொறுமைசாலிகளுக்கும் ஓர் எல்லைக்கோடு உண்டு தானே...

நான் எதிர்பார்த்த அந்தச் சம்பவம் ஒருநாள் நிகழ்ந்து முடிந்தது. சரளி வரிசையை முடித்து நாங்கள் அடுத்த பாடத்தில் கை வைத்தி ருந்த நாள். பாடம் முடித்து வெளியே வந்தோம். “ஆற்றங்கரைக்குப் போகலாமா?” என்றான் பிச்சு. மனம் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கையில் அதைக் கொண்டாட உகந்த இடம் ஆற்றங்கரை. போனோம். பிச்சு வின் நோக்கம் வேறாய் இருந்ததை நான் அறியேன். பிள்ளையார் மேடையில் நாங்கள் உட்கார்ந்திருந்தபோது, ஜானகி குளித்து, தகதகவென்று விளக்கிய பித்தளைக் குடத்து நீரோடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள். ஓர் ஆயிரம் வருஷத்துச் சோகம் மொத்தமாய்க் குடியேறிய முகத்தில், கொஞ்சம் கூட மனசில் கறையில்லாத, மாசில்லாத காரணத்தால் மட்டுமே ஏற்படும் ஒளி நிறைந்திருந்தது.

எங்கள் அருகில் வந்ததும், நின்று, “பாடம் முடிஞ்சுடுத்தா?” என்றாள் ஜானகி.

“உம்” என்றேன் நான்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்துக்கென்றே காத்திருந்த பிச்சு, தன் பையில் தயாராய் எழுதி வைத்திருந்த ஒரு மடித்தக் காகிதத்தை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான். அப்படியே எழுந்து ஓடி விடலாமா என்று நான் யோசித்து கொண்டிருந்த தருணத்தில், ஜானகி, "என்ன இது?" என்றாள்.

"வீட்டுக்குப் போய் படிச்சுப் பாரு" என்றான் பிச்சு.

அவள் முகத்தில் ஒரு குழப்பம்.

"எனக்கா?" என்றாள்.

"ஆமாம்" என்றான்.

ஜானகி அக்கடிதத்தை வாங்கிக் கொண்டு நடந்தாள்.

மறுநாள் நான் வாசு வீட்டுக்குப் போகவில்லை. அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு, நான் என்றுமே போகவில்லை. "உனக்கும் இதற்கும் என்னடா சம்பந்தம்?" என்றான் பிச்சு. இருக்கலாம். எனக்கு மனம் ஒப்பவில்லை. நடந்ததைப் பிச்சு சொல்லி நான் தெரிந்து கொண்டேன்.

கடிதத்தை வாங்கிப் போன ஜானகி, அப்பாவிடம் கொடுத்தாள்.

"அப்பா, உன்கிட்டே பாடம் படிக்க இரண்டு பேர் வருவாங்களே, அதிலே உசரமா, மீசை வச்சிட்டு இருப்பாரே அவர் இதை என்கிட்டே கொடுத்தார். எனக்கு என்னத்துக்கு அவர் கடிதம் கொடுக்கணும்? உனக்காகத்தான் இருக்கும். என்னைப் பிரிச்சுப் படிக்கச் சொல்றார் அப்பா அவர்" என்று விட்டு, அப்பாவுக்குக் காலை உணவு தயாரிக்கப் போய் விட்டாள் ஜானகி.

பிச்சு சொன்னான்.

"நீ வர மாட்டேன்னுட்டே. என்னாலே போகாமல் இருக்க முடியல்லே. எனக்கு முடிவு தெரிஞ்சாகணுமே. போனேன். எனக்கு வாசு வீட்டிலே எந்த வித்தியாசமும் தெரியலே. வைத்தி ஏன் வரலைன்னு கேட்டார், வாசு. உடம்பு சரியில்லேன்னுட்டேன். பாடம் முடிஞ்சு வர்றப்போ, வாசு சொன்னார், 'பிச்சு, உன்கிட்டே கொஞ்சம் பேசணும்'ன்னு. எனக்குத் திக்குன்னுச்சு. பிள்ளையார் மேடைக்கு அழைச்சிட்டுப் போனார். 'பிச்சு, நீங்க ஜானகிக்குக் கொடுத்த கடிதத்தை அப்படியே பிரிச்சுக் கூடப் பார்க்காமல் என் கிட்டே கொண்டாந்து கொடுத்தாள் எம் பொண்ணு. ஒரு வாலிபன் இந்த மாதிரி ஒரு கடிதம் கொடுத்தான்னா, அது என்னவாய்

இருக்கும்னு கூட அந்தக் குழந்தைக்குத் தெரியல்லே. அவளுக்குப் போய் இப்படி எழுதிட்டீங்களே? சே, சே! இதைத் தப்புன்னு சொல்ல மாட்டேன். எந்தப் புருஷனுக்கும் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து இந்த மாதிரி கேட்கிற உரிமை உண்டு. அந்தப் படிக்கு நீங்களும் கேட்டுட்டீங்க. ஆனால், இதையெல்லாம் புரிஞ்சுக்கிற பக்குவத்திலே அந்தக் குழந்தை இல்லியே, பிச்சு. நாம என்ன பண்ணட்டும்? தடியால அடிச்சுக் கனிய வைக்கிற சங்கதியா இதெல்லாம்? தானா பூக்கணும். தானா அரும்பணும். நான் உங்களைப் பத்தி ஒண்ணும் நெனைச்சுடலை. நீங்க தொடர்ந்து வந்திட்டிருக்கணும். அப்புறம், சாப்பிடறச்சே ஜானகி கேட்டாள். என்னப்பா அது கடிதம்?ன்னுட்டு. நான் என்னத்தைச் சொல்லட்டும்? ஒரு வித்வான் எனக்கு எழுதிய கடிதம்னுட்டேன். சரி தானா? நீங்க ஒண்ணும் தப்பா நெனைச்சுக்கப்படாது. என்ன சொல்றாப்பிலே? நாளைக்கு வரணும். கண்டிப்பா வரணும்."

"நீ என்னடா சொன்னே?"

"சார்... கால்ல போட்டிருக்கீங்களே அதை எடுத்து ரெண்டு அடி அடிச்சிருக்கணும் நீங்க, அப்படீன்னேன்."

எனக்குச் சட்டென்று பாரம் இறங்கியது. மனம் நிம்மதியாயிற்று.

பிச்சு சொன்னான். "தெரியாமே ஒரு தப்புப் பண்ணிட்டேண்டா. அந்த மனுஷன் முன்னாலே நிக்கவே கூசுது. நீ என்னடான்னா, வீணையே வேண்டாம்னுட்டியே ஏன்?"

"சங்கீதம் பெரிசுதான். அதை விட மனுஷன் ரொம்பப் பெரியவனா இருக்கானே, அதனாலேதான்."

1985